

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN
MAUREEN JOHNSON

Cronicile lui Magnus Bane

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB și SHAUKI AL-GAREEB

CORINT
BOOKS

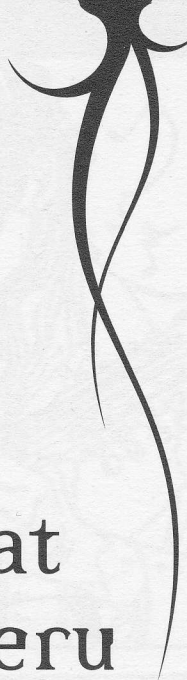
—2017—

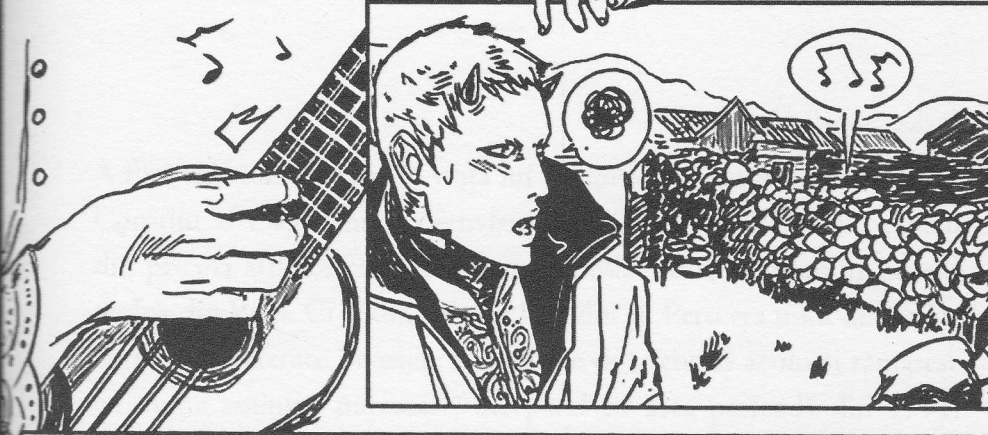
Cuprins

Ce s-a întâmplat cu adevărat în Peru	7
Regina fugară.....	51
Vampiri, briose și Edmund Herondale	93
Moștenitorul de la miezul nopții	137
Mărirea Hotelului Dumort.....	181
Salvarea lui Raphael Santiago	223
Decăderea Hotelului Dumort.....	267
Ce să-i cumperi unui vânător de umbre care are de toate (și cu care oricum nu ieși în mod oficial).....	309
Ultima bătălie a Institutului din New York.....	347
Cursul iubirii adevărate (și al primelor întâlniri).....	393
Căsuța vocală a lui Magnus Bane	433

Ce s-a întâmplat cu adevărat în Peru

de Cassandra Clare și Sarah Rees Brennan

A fost un moment trist în viața lui Magnus Bane atunci când Înaltul Consiliu al magicienilor peruvieni l-a izgonit din Peru. Nu numai din pricina afișelor cu el, deloc măgulitoare, care circulau în Lumea de Jos din Peru. Ci și din pricina faptului că Peru era unul dintre locurile lui preferate. Avusese o mulțime de aventuri acolo și rămăsese cu multe amintiri minunate, începând cu acea perioadă din 1791, când îl invitase pe Ragnor Fell să i se alăture într-o escapadă festivă prin Lima.

1791

Magnus se trezi în hanul său de la margine de drum, aflat la periferia Limei, și, odată gătit cu o jiletcă brodată, cu pantaloni și cu o pereche de pantofi cu cataramă, ieși în căutarea micului dejun. În loc de asta, o găsi pe gazda sa, o femeie durdulie al cărei păr lung era acoperit cu o mantilă neagră, prinsă într-o discuție aprinsă cu una dintre servitoare despre o sosire recentă la han.

— Cred că e un monstru marin, o auzi el pe hangiță spunând în șoaptă. Sau un triton. Oare pot să supraviețuiască pe uscat?

— Bună dimineța, doamnelor! strigă Magnus. Se pare că oaspetele meu a sosit.

Ambele femei clipiră de două ori. Magnus puse primul clipit pe seama veșmintelor sale strălucitoare, iar pe cel de-al doilea, pe seama a ceea ce tocmai spusese. Le făcu amândurora voios din mână și ieși pe ușa masivă din lemn, traversă curtea și intră în sala comună, unde îl găsi pe camaradul său magician, Ragnor Fell, stând pitit în fundul încăperii, cu o halbă de *chicha de molle*¹ în față.

— Vreau ce bea și el, îi spuse Magnus fetei care servea. Ba nu, stai o clipă. Vreau trei porții din ce bea el.

— Spune-le că și eu vreau la fel, zise Ragnor. Am reușit să capăt această băutură numai prin niște gesturi deosebit de hotărâte.

Magnus procedă întocmai, iar când își întoarse din nou privirea spre Ragnor, văzu că vechiul lui prieten arăta ca întotdeauna: îmbrăcat hidos, foarte deprimat și foarte verde la piele. Adeseori, Magnus era recunoscător că înfățișarea lui de magician nu era atât de evidentă. Uneori, era supărător să aibă ochii verzi-aurii, cu pupilele înguste, ca de pisică, dar acest aspect era de obicei mascat cu puțină iluzie magică, iar dacă nu, ei bine, existau câteva doamne — și domni — care nu considerau că asta ar fi o deficiență.

— Fără nicio iluzie magică? se interesă Magnus.

— Ai spus că voiai să mă alătur ție într-un voiaj ce avea să fie o rundă neîncetată de depravare, îi răspunse Ragnor.

Magnus radie.

— Așa este! Tăcu pentru o clipă, apoi: Iartă-mă. Nu văd legătura.

— Am descoperit că am mai mult noroc cu doamnele în starea mea naturală, îi spuse Ragnor. Doamnele savurează puțină varietate. A existat o femeie la curtea lui Ludovic, Regele Soare, care spunea că nimeni nu se compară cu „draga ei verzișoară”. Am auzit că a

¹ Băutură fermentată din cereale, în lb. spaniolă.

devenit un termen de dezmiardare destul de popular în Franța. Și numai datorită mie.

Vorbea pe același ton ursuz ca de obicei. Când cele șase halbe sosiră, Magnus le înșfăcă.

— Voi avea nevoie de toate. Te rog, mai adu și pentru prietenul meu.

— De asemenea, a mai existat o femeie care se referea la mine ca la scumpa ei păstaie de iubire, continuă Ragnor.

Magnus luă o înghițitură profund fortifiantă, privi strălucirea soarelui de afară și băuturile din fața lui și se simți ceva mai bine cu privire la întreaga situație.

— Felicitări! Și bine ai venit în Lima, Orașul Regilor, scumpa mea păstaie.

După micul dejun, care constase din cinci halbe pentru Ragnor și șaptesprezece pentru Magnus, Magnus îl luă pe Ragnor într-un tur al Limei, de la fațada aurită, rotunjită și sculptată a palatului arhiepiscopal, la clădirile colorate de dincolo de piață, cu balcoanele lor practic obligatoriu ornamentate minuțios, acolo unde spaniolii îi executaseră cândva pe criminali.

— Am socotit că ar fi drăguț să începem cu capitala. În plus, am mai fost aici, îi povesti Magnus. Cam cu cincizeci de ani în urmă. Am petrecut minunat, în afară de cutremurul care aproape că a înghițit orașul.

— Ai avut ceva de-a face cu cutremurul?

— Ragnor, îi spuse Magnus prietenului său pe un ton de reproș. Nu poți să mă învinuiești pentru fiecare mic dezastru natural care se petrece!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi zise Ragnor și oftă. Contez pe tine să fii... mai de nădejde decât ești de obicei, îl puse în gardă în timp ce mergeau. Nu vorbesc limba.

— Așadar, nu vorbești spaniola? îl întrebă Magnus. Sau nu vorbești quechua? Ori vrei să spui că nu vorbești aimara?

Magnus era perfect conștient că era un străin oriunde se ducea, așa că avea grijă să învețe toate limbile, astfel încât să poată merge oriunde alegea să se ducă. Spaniola fusese prima limbă pe care învățase să o vorbească, după limba lui maternă. Acea era limba pe care nu o vorbea prea des. Îi amintea de mama lui și de tatăl lui vitreg — îi amintea de iubirea și de rugăciunile și de disperarea copilăriei sale. Cuvintele patriei lui atârnav puțin prea grele pe limba lui, de parcă era nevoit să se implice în ceea ce spunea, de parcă trebuia să fie serios atunci când vorbea.

(Mai erau și alte limbi — purgatica, gehenica și tartariana —, pe care le învățase astfel încât să poată comunica și cu cei din târâmurile demonice, limbi pe care era obligat să le folosească adeseori în domeniul lui. Dar ele îi aminteau de tatăl lui natural, iar acele amintiri erau și mai rele.)

Sinceritatea și profunzimea, după părerea lui Magnus, erau supraevaluate, așa cum era și să fii forțat să-ți re trăiești amintirile neplăcute. Prefera să se distreze și să distreze.

— Nu vorbesc niciuna din chestiile despre care tocmai mi-ai spus, îi răspunse Ragnor. Cu toate că probabil vorbesc fraierita găngurită, de vreme ce pot să te înțeleg.

— Asta a durut și n-a fost necesară, remarcă Magnus. Dar, firește, poți să ai deplină încredere în mine.

— Numai să nu mă lași aici fără călăuzire. Bane, trebuie să-mi juri. Magnus ridică din sprâncene.

— Îți dau cuvântul meu de onoare!

— Te voi găsi, îi spuse Ragnor. Îți voi găsi cufărul cu hainele ridicole pe care le ai. Și voi aduce o lamă în locul unde dormi și mă voi asigura că va urina pe toate lucrurile tale.

— Nu e nevoie să fii agresiv în legătură cu asta, îi spuse Magnus. Nu-ți face griji. Te pot învăța chiar acum toate cuvintele pe care ai nevoie să le cunoști. Unul din ele este „fiesta”.

Ragnor se încruntă.

— Ce înseamnă?

— Înseamnă „petrecere”. Un alt cuvânt important este „juerga”.

— Acest cuvânt ce înseamnă?

Magnus tăcea.

— Magnus, zise Ragnor, cu o voce aspră. Cuvântul acesta înseamnă tot „petrecere”?

Magnus nu-și putu reprima rânjetul mucalit care i se lățise pe chip.

— Ți-aș cere scuze, zise. Numai că nu simt niciun fel de regret.

— Încearcă să fii ceva mai înțelept, îi sugeră Ragnor.

— Suntem în vacanță! îi spuse Magnus.

— Tu ești mereu în vacanță, sublinie Ragnor. Ești în vacanță de treizeci de ani!

Era adevărat. Magnus nu se stabilise nicăieri de când murise iubita lui — nu prima, ci prima care trăise alături de el și îi murise în brațe. Magnus se gândise la ea destul de des încât menționarea ei să nu-l doară, chipul ei pe care și-l amintea fiind ca frumusețea distantă și familiară a stelelor, de neatins, dar strălucind în fața ochilor lui pe timp de noapte.

— Nu pot să am parte de destulă aventură, zise Magnus cu inima ușoară. Iar aventura nu mă poate avea pe de-a-ntregul.

Nu avea habar de ce Ragnor oftase iar.

Firea bănuitoare a lui Ragnor continua să-l întristeze pe Magnus și să-l dezamăgească, de pildă ca atunci când o vizitară pe lady Yarina-cocha, iar Ragnor miji ochii în timp ce vru să știe:

— Delfinii ăia sunt roz?

— Erau roz atunci când am ajuns aici! exclamă Magnus indignat. Se opri și chibzui. Sunt aproape sigur.

Mergeau de pe *costa*¹ la *sierra*², admirând toate peisajele din Peru. Preferatul lui Magnus era probabil orașul Arequipa, o bucată de lună, făcut din tuf care, atunci când era atins de soare, lucea la fel de orbitor și scânteia la fel de alb ca lumina lunii care lovește apa.

Și acolo exista o tânără doamnă foarte atractivă, dar la sfârșit hotărî că îl prefera pe Ragnor. Magnus ar fi putut să trăiască întreaga sa viață

¹ Coastă, litoral, în lb. spaniolă.

² Munte, în lb. spaniolă.

fără să devină implicat într-un triunghi amoros de magicieni sau să audă dezmierdări ca „adorabilă plantă carnivoră” rostită în franceză, pe care Ragnor o înțelegea. Ragnor, oricum, părea foarte încântat, și pentru prima dată nu părea să regrete că venise atunci când Magnus îl convocase în Lima.

În cele din urmă, Magnus reuși să-l convingă pe Ragnor să plece din Arequipa numai prezentându-l altei domnișoare minunate, Giuliana, care cunoștea cărările pădurii tropicale și îi asigură pe amândoi că avea să fie capabilă să-i conducă la *ayahuasca*, o plantă cu remarcabile proprietăți magice.

Ulterior, Magnus avu toate motivele să regrete că alesese acea anumită destinație ademenitoare în timp ce se chinuia printre lianele pădurii tropicale Manú. Era tot numai verde, verde, verde, oriunde priveai! Chiar și atunci când se uita la tovarășul lui de drum.

— Nu-mi place pădurea tropicală, spuse Ragnor, plin de tristețe.

— Asta fiindcă nu ești la fel de deschis ca mine către noi experiențe!

— Ba nu, e din cauză că e mai umedă decât subsuoara unui mistreț și de două ori mai puturoasă.

Magnus împinse la o parte din fața sa o frunză de palmier din care picura apă.

— Recunosc că vii cu un excelent argument și, de asemenea, zugrăvești o imagine vie cu vorbele tale.

Nu era confortabil în pădurea tropicală, asta era adevărat, însă, chiar și-așa, era minunat acolo. Vegetația deasă a tufișurilor era diferită de frunzele delicate ale copacilor ce se înălțau mai sus, formele ușoare și strălucitoare ale unor plante fluturând ușor spre lanțurile ca niște frânghii pe care le formau altele. Verdele dimprejur era spart de întreruperi strălucitoare bruște: explozii de flori în culori vii și mișcări grăbite care însemnau animale în loc de frunze.

Magnus era fermecat mai ales de maimuțele păianjen de deasupra lor, grațioase și lucioase, cu brațe și picioare lungi, care se întindeau prin copaci asemenea stelelor, și de săriturile iuți ale maimuțelor veveriță.

— Imaginează-ți asta, zise Magnus. Eu cu o prietenă maimuțică. Aș putea s-o învăț trucuri. Aș putea s-o îmbrac cu o jachetă elegantă. Ar putea să arate exact ca mine! Dar mai mult în formă de maimuță!

— Prietenul tău a înnebunit și aiurează din pricina răului de altitudine, anunță Giuliana. Aici suntem la mulți metri deasupra nivelului mării.

Magnus nu era pe deplin sigur de ce adusese un ghid, în afară de faptul că părea să-l calmeze pe Ragnor. Alți oameni și-ar fi urmat ascultători ghizii în locuri necunoscute și potențial periculoase, însă Magnus era magician și în întregime pregătit să ducă o luptă cu un demon jaguar, dacă împrejurările ar fi cerut-o. Ar fi fost o povestire excelentă ce ar fi putut să le impresioneze pe unele dintre doamnele care nu erau atrase în mod inexplicabil de către Ragnor. Sau pe unii dintre domni.

Pierdut în culesul fructelor și în contemplarea demonilor jaguar, Magnus privi în jur la un moment dat și se trezi separat de însoțitorii săi — rătăcit în sălbăticia verde.

Se opri și admiră bromeliile, flori uriașe, iridescente, ca niște cupe alcătuite din petale, sclipind de culoare și de apă.

Apoi ridică privirea spre ochii rotunzi și căprui ai unei maimuțe.

— Salutare, amice! spuse Magnus.

Maimuța scoase un sunet îngrozitor, jumătate mârâit, jumătate sâsâit.

— Încep mai degrabă să mă îndoiesc de frumusețea prieteniei noastre, comentă Magnus.

Giuliana le spusese să nu dea înapoi atunci când maimuțele se apropiau de ei, ci să rămână nemișcați și să-și păstreze un aer de autoritate calmă. Această maimuță era mult mai mare decât celelalte maimuțe pe care le văzuse Magnus, cu umerii mult mai lați și cu o blană deasă, aproape neagră — o maimuță urlătoare, își aminti Magnus că li se spunea.

Magnus îi aruncă maimuței o smochină. Maimuța luă smochina.

— Așa, spuse Magnus. Hai să considerăm chestiunea tranșată.

Maimuța avansă, mestecând într-un mod amenințător.

— Mă întreb ce caut eu aici. Vezi tu, mie îmi place viața de la oraș, remarcă Magnus. Luminile strălucitoare, compania constantă, distracția lichidă. Absența maimuțelor care apar subit.

Ignoră sfatul Giulianei și făcu iute un pas înapoi, după care îi mai aruncă un fruct. De data asta, maimuța nu acceptă momeala. Se răsuci și scoase un mârâit amenințător, iar Magnus făcu mai mulți pași îndărăt, lovindu-se de un copac.

La impact, Magnus dădu din mâini și din picioare, fiind pentru scurt timp recunoscător că nimeni nu-l privea și nu se aștepta să fie un magician sofisticat, iar maimuța lansă un atac direct asupra feței lui.

El țipă, se răsuci și o luă la fugă prin pădurea tropicală. Nici măcar nu se gândi să arunce fructele. Acestea căzură unul câte unul într-o cascadă în culori aprinse în timp ce el gonia ca să-și salveze pielea de amenințarea simiană. O auzea urmărindu-l îndeaproape și alergă și mai repede, până ce rămase fără fructe și se ciocni de Ragnor.

— Ai grijă! strigă Ragnor.

— În apărarea mea, trebuie să spun că sunteți binișor camuflați, sublinie Magnus, iar apoi relatează cu lux de amănunte teribila sa aventură cu maimuța, o dată în spaniolă pentru Giuliana și încă o dată în engleză pentru Ragnor.

— Dar bineînțeles că trebuia să te retragi imediat de lângă masculul dominant, comentă Giuliana. Ești tâmpit? Consideră-te extrem de norocos că nu ți-a sfâșiat beregata pentru că atenția i-a fost distrasă de fruct. A crezut că încercai să-i furi femelele.

— Iertat să fiu, dar n-am avut timp să facem schimb de acest gen de informații personale, spuse Magnus. De unde să știi? În plus, doresc să vă asigur pe amândoi că nu le-am făcut niciun fel de avansuri amoroase maimuțelor femele. Se opri și făcu cu ochiul. De fapt, n-am zărit niciuna, așa că n-am avut ocazia.

Ragnor părea să regrete foarte tare toate alegerile care îl conduseră în acel loc și în special în acea companie. Mai târziu, se aplecă și

sâsâi, destul de încet ca Giuliana să nu-l audă și într-un mod care îi aminti teribil lui Magnus de puternicul inamic maimuță.

— Ai uitat că poți să faci *magie*?

Magnus își îngădui un moment pentru a arunca o privire disprețuitoare peste umăr.

— Nu am de gând să vrăjesc o maimuță! Zău așa, Ragnor, drept cine mă iei?

* * *

Viața nu putea fi în întregime dedicată depravării și maimuțelor. Cumva, Magnus trebuia să finanțeze toate băuturile. Întotdeauna exista o rețea de repudiați de descoperit, iar el se asigurase să stabilească toate contactele potrivite de îndată ce pusese piciorul în Peru.

Când fu nevoie de expertiza sa aparte, îl luă pe Ragnor cu el. Se imbarcară împreună pe un vas în portul Salaverry, amândoi înveșmântați în cele mai grozave găтели ale lor. Magnus purta cea mai mare pălărie a sa, cu o pană de struț.

Edmund García, unul dintre cei mai bogați negustori din Peru, se întâlni cu ei la proră. El era un bărbat cu un ten sănătos, îmbrăcat cu o haină pe talie, lungă până la glezne, ce părea scumpă, cu pantaloni până la genunchi și cu o perucă pudrată. La centura de la brâu îi atârna un pistol gravat. Miji ochii spre Ragnor.

— Acesta e un monstru marin? vru el să știe.

— Este un magician foarte respectat, răspuse Magnus. De fapt, primiți doi magicieni la preț de unul.

García nu strânsese avere strâmbând din nas la chilipiruri. Tăcu imediat și pentru totdeauna în privința monștrilor marini.

— Fiți bine-veniți! spuse în schimb.

— Detest vasele, remarcă Ragnor, privind în jur. Am rău de mare în cel mai urâcios mod cu putință.

Gluma cu devenitul verde era prea frivolă. Magnus nu intenționa să se coboare într-atât făcând-o. În schimb, întrebă: